Opłacono gotówką

Nr. 2. 1935.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** — Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 319-91.

Katowice, sobota, dnia 12. stycznia 1935 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 31 grudnia 1934 r.

w sprawie poboru dodatków do podatku spożywczego od cukru.

Na podstawie art. 1 i 3 ustawy z dnia 20 grudnia 1934 r. w sprawie dodatków do podatku spożywczego od cukru (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 975) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1) Począwszy od dnia 1 stycznia 1935 r., będzie pobierany dodatek do podatku spożywczego od cukru, ustanowionego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 700), zmienionem ustawą z dnia 27 lutego 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 136), w wysokości 5 zł od 100 kg cukru wszystkich gatunków.

2) Nadto, począwszy od dnia 1 stycznia 1935 r., będzie pobierany od cukru w głowach, kostkach i kawałkach — oprócz dodatku ustalonego w ust. 1 — osobny dodatek do podatku spożywczego w wysokości 3,50 zł. od 100 kg.

§ 2. Dodatki ustalone w § 1 uiszcza się równocześnie z podatkiem spożywczym od cukru przy zastosowaniu przepisów obowiązujących w zakresie tego podatku.

§ 3. W księgach prowadzonych w myśl § 82 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 kwietnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 564) przedsiębiorcy cukrowni obowiązani są wykazywać osobno cukier w głowach, kostkach i kawałkach, osobno zaś wszelki inny cukier.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1935 r.

Minister Skarbu:
(—) Wł. Zawadzki.

(Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1934 r. Nr. 110, poz. 985).

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 31 grudnia 1934 r.,

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie uregulowania ceny cukru.

Na podstawie art. 9 i 16 ustawy z dnia 22 lipca 1925 r. o uregulowaniu obrotu cukrem na obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U R. P. Nr. 90, poz. 630) w brzmieniu ustawy z dnia 5 listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 770) i rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 818) zarządza się, co następuje:

§ 1. Najwyższą cenę cukru pobieraną przez cukrownie za cukier sprzedawany na rynku wewnętrznym ustala się na 75,50 (siedemdziesiąt pięć i pół) zł za kwintal białego kryształu loco wagon stacja odbiorcza wraz z opakowaniem i opłatą na Fundusz Pracy, nie licząc podatku spożywczego i dodatków do tego podatku.

§ 2. Przekroczenia niniejszego rozporządzenia będą karane w sposób przewidziany w art. 13 wyżej wymienionej ustawy.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1935 r., a równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 sierpnia 1934 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie uregulowania ceny cukru (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 723).

Minister Skarbu:
(—) Wł. Zawadzki.

(Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1934 r. Nr. 110, poz. 986).

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 12 grudnia 1934 r.

o wypuszczeniu I serji 5 proc. państwowej renty wieczystej.

Na podstawie art. 1. 4 i 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1934 r. o wypuszczeniu państwowej renty wieczystej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 782) zarządzam, co następuje:

§ 1. Z dniem 15 grudnia 1934 r. wypuszcza się I serję 5 proc. państwowej renty wieczystej na łączną sumę nominalną 50 000.000 złotych w obligacjach na okaziciela wartości imiennej po 500.000 złotych każda obligacja.

§ 2. (1) Odsetki w stosunku 5 od 100 rocznie wypłacane będą zdołu w dniu 15 grudnia każdego roku w Oddziale Głównym Banku Polskiego w Warszawie za zwrotem odpowiednich kuponów.

(2) Każda obligacja zaopatrzona będzie w 20 rocznych kuponów, z których pierwszy płatny będzie w dniu 15 grudnia 1935 r. ostatni zaś w dniu 15 grudnia 1954 r. oraz w talon na prawo otrzymania arkusza kuponowego na następny okres czasu.

(3) Każdy arkusz kuponowy będzie zawierał talon uprawniający do otrzymania arkusza kuponowego na dalszy okres czasu.

§ 3. Cenę emisyjną obligacyj I serji 5 proc. państwowej renty wieczystej ustala się na 100 zł. za 100 zł. wartości imiennej.

§ 4. (1) Sprzedaż obligacyj będzie uskuteczniana po cenie emisyjnej z doliczeniem wartości kuponu bieżącego za czas do dnia zapłaty.

(2) Od sum, wpłaconych tytułem subskrypcji przed dniem 15 grudnia 1934 r. będą liczone za czas od dnia wpłaty do dnia 15 grudnia 1934 r. odsetki w wysokości 5 od 100 w stosunku rocznym. Odsetki te będą zaliczone jako wpłata na subskrypcję.

§ 5. Kapitał obligacyj I serji 5 proc. państwowej renty wieczystej podlega zwrotowi jedynie w przypadku zarządzenia przez Ministra Skarbu częściowego lub całkowitego wykupu tych obligacyj. Wykup taki może być zarządzony tylko według wartości imiennej obligacyj.

§ 6. Obligacje I serji 5 proc. państwowej renty wieczystej mają wszelkie prawa papierów pupilarnych zgodnie z art. 2 pkt. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 141) i mogą być używane dla lokaty kapitałów osób, pozostających pod opieką i kuratelą, jako też kapitałów fundacyjnych, kościelnych, korporacyj publicznych oraz kaucyj cywilnych i wojskowych.

§ 7. Kupony od obligacyj I serji 5 proc. państwowej renty wieczystej ulegają przedawnieniu po upływie lat 5 od daty ich płatności.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) Wł. Zawadzki.

(Monitor Polski z dnia 17 grudnia 1934 r. Nr. 289).

Obwieszczenie Ministra Skarbu

z dnia 22 grudnia 1934 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc styczeń 1935 r, wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:

(—) Wł. Zawadzki.

(Monitor Polski z dnia 31 grudnia 1934 r. Nr. 299).

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 24 października 1934 r.

Przepisy o kosztach sądowych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 15 marca 1934 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 221) postanawiam co następuje:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. W sprawach cywilnych i karnych, wymienionych w rozporządzeniu niniejszem, pobiera się opłaty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz koszty postępowania. Opłaty sądowe i koszty postępowania stanowią koszty sądowe.

Art. 2. Jeżeli rozporządzenie niniejsze nie stanowi inaczej, do uiszczenia kosztów sądowych obowiązana jest strona, która dokonywa czynności powodującej opłatę sądową lub koszty postępowania.

Przepis powyższy nie uchybia przepisom kodeksu postępowania cywilnego i innych ustaw co do ponoszenia kosztów sądowych.

Art. 3. Uwolnienie od kosztów sądowych służy:

1) stronie, której sąd przyznał prawo ubogich;

2) kuratorowi, wyznaczonemu przez sąd do danej sprawy.

Za stronę ubogą koszty postępowania uiszcza tymczasowo Skarb Państwa, a za kuratora — jeżeli obowiązujące przepisy nie stanowią inaczej, strona, dla której kurator został ustanowiony, lub też, gdyby to było niemożliwe, strona, która swym wnioskiem lub swą czynnością spowodowała ustanowienie kuratora.

Do przyznania prawa ubogich stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego, a w sprawach karnych — przepisy kodeksu postępowania karnego.

Art. 4. Uwolnienie od opłat sądowych służy:

1) Skarbowi Państwa i podmiotom prawnym, za które działa Prokuratorja Generalna Rzeczypospolitej Polskiej;

2) instytucjom ubezpieczeń społecznych w sprawach, związanych z ich ustawową działalnością;

3) Pocztowej Kasie Oszczędności;

4) Bankowi Gospodarstwa Krajowego i Państwowemu Bankowi Rolnemu.

Minister Sprawiedliwości może w porozumieniu z Ministrem Skarbu i innymi zainteresowanymi ministrami przyznać według swego uznania uwolnienie od opłat sądowych instytucjom, stowarzyszeniom i fundacjom, zasługującym na to uwolnienie ze względu na ich działalność dobroczynną, społeczną, naukową, oświatową lub samopomocową. Uwolnienie może być każdej chwili odwołane.

Art. 5. Koszty sądowe, od których strona uboga była uwolniona, będą ściągnięte z urzędu po uprawomocnieniu się orzeczenia sądu w danej sprawie od przeciwnika albo od strony ubogiej, z zasądzonego jej roszczenia według przepisów art. 120 §§ 2 i 3 kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 6. Opłaty sądowe, od których uwolniony był kurator (art. 3 ustęp 1 pkt. 2) lub podmioty, wymienione w art. 4, będą ściągnięte z urzędu po uprawomocnieniu się orzeczenia sądu w danej sprawie od przeciwnika w takim stosunku, w jakim zostały włożone na niego koszty procesu lub innego postępowania.

Jeżeli strona, zastąpiona przez kuratora, posiada majątek, opłaty, które nie zostały włożone na jej przeciwnika lub też nieściągnięte, będą ściągnięte od tej strony.

Art. 7. W razie cofnięcia prawa ubogich lub uchylenia kurateli należne od strony koszty sądowe będą ściągnięte z urzędu z zastosowaniem odpowiednio przepisu art. 119 § 1 kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 8. Jeżeli o obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w myśl przepisów art. 5—6 sąd nie orzekł w toku postępowania w danej sprawie, postanowienie w tej mierze wyda sąd, w którym sprawa toczyła się w pierwszej instancji.

Art. 9. Należności Skarbu Państwa z tytułu powstałych w toku procesu kosztów sądowych, a włożonych na przeciwnika strony, uwolnionej od kosztów sądowych lub opłat sądowych, będą w postępowaniu egzekucyjnem lub upadłościowem zaspokojone w tym samym stopniu i w tych samych granicach, jak koszty procesu, przyznane stronie uwolnionej.

Art. 10. Postępowanie o przyznanie prawa ubogich i postępowanie przed sądem polubownym wolne jest od opłat sądowych.

Art. 11. Opłatę sądową należy uiścić przy wniesieniu do sądu pisma lub przy złożeniu wniosku, podlegającego opłacie.

Art. 12. W każdym piśmie lub wniosku należy podać wartość przedmiotu sprawy, jeżeli od tej wartości zależy wysokość opłaty, a przedmiotem sprawy nie jest oznaczona kwota pieniężna.

Pisma lub wnioski, dotyczące części przedmiotu sprawy, podlegają opłacie tylko w stosunku do wartości tej części.

Art. 13. Sąd nie podejmie żadnej czynności na skutek pisma, od którego nie została uiszczona należna opłata sądowa. Pismo takie będzie zwrócone jeżeli wnoszący je w terminie tygodniowym od dnia doręczenia mu wezwania o uiszczenie należnej opłaty, opłaty tej nie uiści. Termin tygodniowy może być odpowiednio przedłużony tylko wówczas, jeżeli pismo wniosła osoba, zamieszkała zagranicą, nie mająca w kraju zastępcy.

Sąd nie przyjmie wniosku ustnego, podlegającego opłacie, zgłoszonego bez jednoczesnego uiszczenia należnej opłaty.

Art. 14. Przepis artykułu poprzedzającego stosuje się odpowiednio, gdy w wyniku sprawdzenia wartości przedmiotu sprawy albo wskutek zmiany lub rozszerzenia żądania należy uiścić opłatę wyższą od poprzednio wniesionej.

Art. 15. Przewodniczący wydaje zarządzenia co do: wezwania o uiszczenie opłaty, zwrotu pisma, nieopłaconego należycie, zwrotu opłaty, wymiaru opłaty z urzędu i ściągnięcia opłaty.

Postanowienie co do zwrotu pisma wydaje sąd na posiedzeniu niejawnem, jeżeli opłata przypada od skargi kasacyjnej lub od skargi o wznowienie, wniesionej do sądu drugiej instancji albo do Sądu Najwyższego, lub wreszcie od zażalenia do Sądu Najwyższego.

Na zarządzenie co do wezwania strony do uiszczenia należnej opłaty niema zażalenia.

Art. 16. Opłatę, wymierzoną z urzędu należy pod rygorem egzekucji uiścić w terminie dwutygodniowem od dnia doręczenia stronie wezwania do zapłaty.

Art. 17. W postępowaniu, związanem z uiszczeniem i zwrotem, wymiarem lub ściągnięciem kosztów sądowych stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego, jeżeli rozporządzenie niniejsze nie stanowi inaczej.

W sprawach zaś, w których tryb postępowania normują inne ustawy, przepisy kodeksu postępowania cywilnego, stosuje się tylko w braku odpowiednich przepisów tych ustaw.

Ponadto obowiązują przepisy następujące:

1) na zarządzenia i postanowienia sądu pierwszej instancji, dotyczące obowiązku uiszczenia kosztów sądowych (art. 8) oraz wymiaru lub zwrotu kosztów, służy zawsze zażalenie;

2) w sprawach, wymienionych w punkcie 1), skarga kasacyjna nie służy.

Art. 18. Zażalenia, dotyczące wyłącznie wymiaru opłaty sądowej w postępowaniu cywilnem, podlegają jedynie opłacie od podań i załączników i za doręczenie.

Podania o zwrot opłaty, jak również zażalenia w tych sprawach wolne są od wszelkich opłat sądowych.

Art. 19. Opłatę, uchyloną w całości lub w części prawomocnem orzeczeniem, zwraca się stronie z urzędu.

(Ciąg dalszy nastąpi).

Urząd Gminny Pawłów.

OBWIESZCZENIE.

Niniejszem daje się do wiadomości, że ordynacja targowa i rozporządzenie policyjne dotyczące ruchu targowego w gminie Pawłów, wyłożone są do wglądu w Urzędzie Gminnym w Pawłowie w godzinach urzędowych przez czternaście dni od daty wyjścia z druku niniejszego numeru Gazety Urzędowej.

Pawłów, dnia 29 listopada 1934 r.

Naczelnik gminy:

(—) Godzierz.

Komunikaty.

Orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Zniesławiające zeznanie świadka i jego karalność (art. 255 K. K.)

Świadek zeznający przed sądem lub inną władzą fakt zniesławiający, działając jednak w dobrej wierze, bez zamiaru nawet ewentualnego zniesławienia, a spełniając jedynie obowiązek świadczenia działa prawnie, a tem samem nie popełnia czynu przestępnego zniesławienia (art. 255 K. K.), do którego powstania, jak i każdego czynu przestępnego — niezbędna jest cecha bezprawności działania. Zeznanie świadka w wyżej wymienionych warunkach nawet przedmiotowo nieprawdziwe nie może stanowić także przestępstwa z art. 140 lub 143 K. K. ze względu na brak cech podmiotowych, t. zn. świadomości nieprawdziwości zeznań lub umyślności fałszywego oskarżenia (orzecz. z 20. IX. 34 Nr. 882/34).

Czarna sutanna jest strojem tylko duchownych wyznania rzym. katolickiego (art. 26 pr. o wykr.)

Noszenie szaty identycznej lub niemal identycznej z szatami duchownych wyznania rzym. katolickiego może wprowadzić w błąd ogół społeczeństwa co do przynależności osób ubranych w takie szaty — do duchowieństwa rzymsko-katolickiego, a przeto podpada pod sankcję art. 26 pr. o wykr., który, jak wynika z komentarza ustawodawczego (Kom. Kod. t. V zesz. 1 str. 54) ma na celu ustrzeżenie innych osób od wprowadzenia ich w błąd przez sprawcę co do jego stanowiska i tytułów, mogącem pociągnąć konsekwencje szkodliwe, które mogłyby wyniknąć na tle mylnie skierowanego zaufania.

Z mocy art. IV konkordatu (Dz. U. poz. 501/25) prawo noszenia sukni duchownych rzymsko-katolickich jest wyłącznym przywilejem tych tylko duchownych, co jest ściśle na terenie Polski przestrzegane (Orzec. z 21. IX. 34 Nr. 1 K. 531/34).

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 231-08